

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. Bc. M. C.**
bytem P. 482, X V. M.
zastoupený advokátkou Mgr. Zuzanou Božkovou
sídlem 40. pluku 1351, 757 01 Valašské Meziříčí

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 30. 6. 2017, č. j. KUZL-85230/2016,
ve věci přestupků,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 22. 11. 2016, č. j. MěÚVM 64406/2016 (dále jen „městský úřad“).
2. Žalovaný citovaným rozhodnutím zastavil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že

dne 25. 11. 2015 v čase okolo 7.30 h v obci Valašské Meziříčí, místní část Podlesí, na místní komunikaci u domu č. p. x při řízení vlastního motorového vozidla tov. zn. Toyota, RZ X, nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu pozemní komunikace, uvedl vozidlo do smyku, vyjel mimo komunikaci, kde přední částí vozidla narazil do sloupku oplocení u domu č. p. x, které poškodil.

3. Dále žalovaný citovaným rozhodnutím změnil skutkovou větu výroku rozhodnutí městského úřadu tak, že nově zněla takto: „Bc. Ing. M. C., narozený X, bytem P. 482, X V. M. je vinen tím, že dne 25. 11. 2015 v čase okolo 7.30 h v obci Valašské Meziříčí, místní část Podlesí, na místní komunikaci u domu č. p. x po dopravní nehodě vyvolané nárazem vozidla Toyota RZ X do sloupku oplocení u domu č. p. x majitele Ing. V., který poškodil jako řidič motorového vozidla Toyota RZ X, neprodleně neohlásil dopravní nehodu policii a místo dopravní nehody nedovoleně opustil. Při dopravní nehodě došlo ke škodě na oplocení v odhadované výši 2 000 Kč a na vozidle Toyota v odhadované výši 15 000 Kč. Zranění osob nebylo zjištěno. Dechová zkouška nebyla provedena z důvodu dodatečného oznámení dopravní nehody. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla na místě ohledáním zjištěna ani uplatněna“.
4. Odvolání žalobce ohledně naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2, § 125c odst. 1 písm. i) bod 4 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením § 47 odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a), c), odst. 5 písm. a) téhož zákona, jakož i ve výroku o pokutě (3 000 Kč) a výroku o nákladech řízení (1 000 Kč) žalovaný zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
5. Žalobce v **žalobě** namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu, jmenovitě to, že nebylo prokázáno, že to byl skutečně žalobce, kdo narazil do plotu poškozeného a poškodil ho, a to v rozsahu, který tvrdil poškozený (Ing. V.). Žalovaný postupoval v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, důkazy nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný opomenul zásadní námitky žalobce a porušil § 50 odst. 3 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
6. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce v odvolání namítal několik skutečností, ale s těmito námitkami se žalovaný nevypořádal.
7. Žalovaný prokazoval vinu žalobce pouze protokolem o nehodě v silničním provozu, fotodokumentací černobílou/barevnou, výpovědí S. M. a výpovědí poškozeného Ing. V.. Žalovaný vinu žalobce shledal pouze na základě nepřímých důkazů, které musí tvořit logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost a přesvědčivost důkazů ostatních. Tento postup podle žalobce žalovaný nedodržel. Žalovaný postavil vinu žalobce na důkazu, u něhož sám zpochybnil jeho pravost a přesvědčivost – výpovědi svědka M. Z..
8. Žalovaný si vybral pouze ty důkazy, které svědčí o vině žalobce, a ty které jeho vinu oslabují, přehlížel nebo svým vlastním úsudkem znevěrohodňoval, a to i přesto, že ve věci zásadní a podstatný (podle žalovaného) „očitý svědek“ M. Z. (kterým v žádném případě tato osoba nebyla, vyjádření žalovaného je zjevně nesprávné), svou úlohu svědka nezvládl. Tento svědek měnil v průběhu řízení své výpovědi, a proto z nich nemohl žalovaný vycházet. Proto žalovaný podal podnět k prošetření, zda jednáním svědka nemohlo dojít k naplnění přestupku podle § 21 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Pokud tohoto svědka žalovaný

shledal jako nevěrohodného a jeho výpověď byla nepoužitelná, neměla mít na řešenou věc a skutkové závěry žádný vliv. Žalovaný měl lépe vysvětlit, proč je tento důkaz nepoužitelný a proč nemá vliv na posouzení viny žalobce. Fotodokumentace založená tímto svědkem neměla být použitelná a měla být dotčena její vypovídající hodnota. Opačný, nesprávný závěr žalovaného překročil zákonem stanovené meze správního uvážení.

9. Skutkové závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování a byly pouhými domněnkami. Žalovanému nepříslušelo posuzovat průběh dopravní nehody, pravděpodobné místo střetu vozidla, vyhodnocování celého nehodového děje. Na základě těchto skutečností neměl pak shledávat viníka dopravní nehody, resp. osobu odpovědnou za vznik škody. Žalovaný měl provést znalecký posudek, příp. odborné vyjádření znalce z příslušného oboru.
10. K protokolu o nehodě v silničním provozu jakožto důkazu žalobce uvedl, že z tohoto protokolu vina jednoznačně nevyplývá a ani nemůže. Z protokolu není jednoznačné, co měl vlastně žalobce svým jednáním poškodit. Z výpovědi poškozeného a fotodokumentace vyplývá poškození především kovové části plotu, nikoliv cihlového sloupu vjezdu. Navíc protokol o nehodě byl vyhotoven se značným odstupem času od jejího vzniku.
11. S námitkou žalobce, která zpochybňovala objektivitu fotodokumentace poškozeného majetku, se žalovaný dostatečně nevypořádal. Lze pochybovat o věrohodnosti fotografií pořízených osobou, kterou žalovaný sám podezíral ze spáchání přestupku podle § 21 zákona o přestupcích, tedy z toho, že úmyslně podal nepravdivou výpověď.
12. Barevné fotografie byly dodány do spisu až v odvolacím řízení, tedy značnou dobu po události a po zajištění fotodokumentace černobílé. Žádná zelená skvrna, o níž se žalovaný obšírně vyjadřuje, v řízení v prvním stupni zřejmě nebyla. Část barevných fotografií je zjevně pořízena neznámým člověkem, zřejmě někdy po události. Fotografie č. 3 až 7 (detaily trubky, plotu a vrchní části sloupku 1 a 2) jsou pořízeny neznámo kdy, a to kvůli zjevně odlišným klimatickým podmínkám, tedy v jinou roční dobu. Při prohlídce místa činu, kterou správní orgány neprovedly, žalobce zjistil, že fotografie jsou zcela jednoznačně v rozporu se současným stavem na místě.
13. Žalobce od počátku nesouhlasil s výpovědí S. M., podle žalobce vypovídala nejednoznačně a účelově. Pokud byla svědkyně na místě události, vyjadřovala se k rozsahu poškození neurčitě a nejasně, resp. vůbec. Svědkyně bezpečně nevypověděla ani to, zda poškození na plotě poškozeného nemohlo vzniknout již dříve. Žalobce poukázal na její výpověď, kdy uvedla: „jistá si nejsem, jestli to byl pana C., neviděla jsem to“. Z takového vyjádření nelze usuzovat na vinu žalobce.
14. Výpověď poškozeného je nutno hodnotit podle žalobce se značnými rezervami a velmi pečlivě. O poškození plotu sám poškozený poměrně dlouho nevěděl, podle žalobce proto, že k poškození plotu ze strany žalobce vůbec nedošlo. Správní orgány měly hodnotit také to, proč se poškozený obrátil na příslušný úřad po tak dlouhé době, předkládal důkazy se značným zpožděním a postupně a zda jeho verzi o poškození plotu podporují i jiné svědecké výpovědi či další důkazy. Poškozený nejdříve dodal černobílé fotografie a až dodatečně v odvolání se objevily fotografie barevné, i když nikdy předtím barevné fotografie zajištěny, ani předloženy nebyly. Tento postup poškozeného a jemu nakloněného svědka M. Z. bylo nutno hodnotit a věrohodnost fotografií z tohoto pohledu zkoumat. Žalobce trval na tom, že poškozený ho nikdy v roce 2015 nekontaktoval, ani

k tomu nepředložil žádný důkaz. Žalobce svou vinu popíral a trval na tom, že škodu na oplocení Ing. V. nezpůsobil. Žalovaný k tomuto závěru dospěl nesprávně. Podle fotodokumentace mělo dojít k ohnutí kovové části plotu, což by bylo možno narovnat prostou opravou. Proto se výpověď poškozeného jeví jako nevěrohodná a jeho nároky z titulu náhrady škody jako nedůvodné a neopodstatněné, protože požadoval po žalobci náklady za zhotovení „nového plotu“ při použití pěti tun materiálu, vše za částku asi 11 000 Kč.

15. Dále žalobce namítal, že mu správní orgány neumožnily účast u dodatečného výslechu svědka prap. K., a to ze zdravotních důvodů (operace). Žalobce trval na opakování jednání, kde chtěl svědkovi položit otázky. To městský úřad zamítl z důvodu potřeby urychlení přestupkového řízení a žalovaný toto porušení nijak nenapravil.
16. Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že v prvotním přípisě poškozenému prakticky své jednání a poškození plotu přiznal. K tomu se žalobce nikdy nedoznal a naopak svou vinu od počátku popírá a poškození plotu poškozeného nezpůsobil. Žalobce nepřivolal k nehodě policii jen proto, že byl přesvědčen o tom, že nebyly splněny zákonné podmínky, tedy že nebyla způsobena škoda na zdraví ani majetku.
17. Ve věci měla být uplatněna zásada *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného), poškození mohlo být způsobeno jiným vozidlem (viz namítané stopy vozidla jiného typu).
18. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že nová je žalobní argumentace zpochybňující fotodokumentaci pořízenou M. Z.. Žalovaný na úvod poznamenal, že poškozený oznámil v srpnu 2016 městskému úřadu a současně Policii ČR dopravní nehodu, která se stala podle podkladů poskytnutých poškozeným (fotografie v černobílém provedení) a dodatečného vyšetřování Policie ČR dne 25. 11. 2015 v ranních hodinách v obci Valašské Meziříčí, místní části Podlesí, na místní komunikaci u domu č. p. x. Při dopravní nehodě mělo dojít k poškození oplocení ve vlastnictví poškozeného s odhadnutou škodou ve výši 2 000 Kč. Poškozený vysvětlil, že dopravní nehodu oznámil s odstupem tři čtvrtě roku od jejího vzniku proto, že počítal s tím, že mu žalobce poškozený plot dobrovolně a sám na své náklady opraví, což se nestalo. Žalobce nepopřel, že byl účastníkem dopravní nehody ve zjištěném místě a čase.
19. Za jádro sporu žalobce označil nedostatečnost důkazů prokazujících jeho účast na poškození oplocení domu č. p. x ve vlastnictví poškozeného. Podle tvrzení žalobce narazil pouze do oplocení vedlejšího domu č. p. x manželů M., na kterém žádné škody zjištěny nebyly. Škody na oplocení poškozeného přičítal žalobce jinému řidiči, který do plotu musel narazit jindy. Po dopravní nehodě zašel žalobce za svědkyní M., majitelkou betonového plotu, která mu po obhlídce daného místa sdělila, že škoda není žádná. K tomu neměl žalobce povinnost na místo dopravní nehody volat policii.
20. Žalovaný popřel tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí, protože odpovídá požadavkům na přezkoumatelnost, např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 60/2009. Žalovaný hodnotil všechny důkazy v neprospěch žalobce a podrobně se zabýval i důkazy, které žalobce předložil na podporu své verze. Prioritně šlo ze strany žalobce o různé černobílé nebo barevné snímky, kterými dokazoval, že oplocení poškozeného nepoškodil nebo dokazoval, že inkriminované místo dopravní nehody již neexistuje, je opraveno apod. Sám žalobce se závěry žalovaného obsáhle polemizuje a odkazuje na to, že žalovaný zcela podrobně a odborně podává výklad a

hodnocení průběhu nehodového děje a založené fotodokumentace. Už jen proto nemůže obstát námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný posuzoval vinu žalobce za dopravní nehodu a nesplnění si navazujících právních povinností na podkladě nepřímých důkazů, a to 1. protokolu o nehodě v silničním provozu, 2. černobílé/barevné fotodokumentace, 3. výpovědi svědkyně S. M. a 4. výpovědi poškozeného. Ke svědecké výpovědi M. Z. žalovaný přihlédnout nemohl, protože svědek podal úmyslně nepravdivou výpověď. Jeho výpověď se totiž hrubě rozcházela s jeho prvotní výpovědí zaznamenanou v úředním záznamu při vyšetřování dopravní nehody policií. Hodnocení jednotlivých důkazů ve vzájemných souvislostech provedl žalovaný podrobně na straně 8 až 12 napadeného rozhodnutí. Žalobce svůj subjektivní nesouhlas s hodnocením důkazů subsumuje pod nepřezkoumatelnost rozhodnutí, což jsou dvě zcela odlišné roviny, které žalobci účelově (nebo nevědomě či z neznalosti práva) splývají v jednu.

21. K námitce žalobce, že dokazování mělo být provedeno na základě znaleckého posudku, žalovaný uvedl, že závěry žalovaného jsou vystavěny na shora citovaných důkazech a mají oporu ve spise a nejsou pouhými domněnkami. Žalovaný odkázal na § 50 odst. 4 a § 51 správního řádu a na to, že úkolem žalovaného bylo v odvolacím řízení posoudit, zda žalobce do oplocení poškozeného skutečně narazil a byl tak vázán povinností oznámit dopravní nehodu policii a setrvat na místě do jejího příjezdu. Příčina dopravní nehody nemohla být s odstupem osmi měsíců objektivně zjištěna, ani prokázána. Tuto skutečnost žalovaný v odvolacím rozhodnutí patřičně reflektoval tím, že ve výroku I podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zastavil. Důvody k zastavení řízení o přestupku žalovaný uvedl v rozhodnutí o odvolání na straně 7 odst. 3 a násl. Proto nebylo nutné soudního znalce do správního řízení povolávat. Správní řád v § 56 (důkaz znaleckým posudkem) vychází z premisy, že úřední osoby mají dostatečné odborné znalosti, aby mohly otázky související s běžně vedenými správními řízeními posuzovat samy. Posuzování skutkového stavu spočívalo pouze v porovnání několika výpovědí žalobce, svědkyně a fotodokumentace z místa dopravní nehody. K vizuální komparaci snímku a vyhodnocení obsahu jednotlivých písemností shromážděných v obou spisech patřičně promítaných do odůvodnění odvolacího rozhodnutí žalovaného nebylo třeba znalce z oboru dopravy do řízení povolávat a žalovaný si klidně mohl vystačit s vlastním odborným zázemím i odbornou erudicí.
22. K námitkám k jednotlivým důkazům žalovaný uvedl následující. K námitce k protokolu o nehodě v silničním provozu žalovaný uvedl, že tato žalobní námitka kopíruje námitku odvolací. Žalovaný se s pochybením v protokolu o nehodě v silničním provozu vypořádal v rozhodnutí o odvolání na straně 7 odstavce poslední dva dole a na straně 8 v odstavci prvním. Deficitem důkazního stavu není ani to, že byl protokol pořízen s odstupem osmi měsíců od dopravní nehody. Logicky byl protokol o nehodě v silničním provozu vypracován bezprostředně poté, co byla dopravní nehoda, teprve až na popud poškozeného, policii oznámena a došetřena.
23. Ve vztahu k výpovědi svědkyně S. M. žalobní námitka parafrázuje odvolací námitku, kterou žalovaný podrobně vypořádal v rozhodnutí o odvolání na straně 10 v posledních třech odstavcích a straně 11 v odstavci prvním až třetím, na které žalovaný odkázal.
24. Důkaz fotodokumentací černobílé/barevné atakoval žalobce tvrzením popírajícím objektivitu a čas doložení do spisu. I tyto námitky kopírují žalobcovy námitky odvolací.

Námitku žalobce, že inkriminované místo dopravní nehody již neexistuje, k čemuž žalobce doložil několik snímků, vypořádal žalovaný v rozhodnutí o odvolání na straně 9 v odstavci třetím. Rovněž námitky, že barevné snímky byly pořízeny neznámou osobou a neznámo kdy, vypořádal žalovaný v rozhodnutí o odvolání na straně 9 v odstavci třetím. Paradoxní je, že žalobce v žalobě zpochybňuje černobílou fotodokumentaci, proti které ovšem v řízení před městským úřadem ani v odvolání ničeho nenamítal, a dokonce ze sady černobílých fotografií dovozoval vlastní skutkové závěry (žalobce dokresloval a zvýrazňoval stopy pneumatik více aut). Je nepravdivé tvrzení žalobce, že je od počáteční fáze správního řízení u městského úřadu zpochybňoval.

25. Tento postoj žalobce se změnil teprve poté, co si žalovaný vyžádal prostřednictvím zástupce poškozeného barevné snímky z místa dopravní nehody. Jen z prvotního srovnání černobílé a barevné fotodokumentace je jasné, že všechny shromážděné snímky dokumentují místo dopravní nehody, které byl účasten žalobce, jenž při dopravní nehodě poškodil i plot poškozeného. Tvrzení žalobce o tom, že snímky snad měly být změněny nebo pořízeny jinou osobou, je čistou spekulací v rovině vágního tvrzení. Má-li žalobce důkazy, že se snímky bylo manipulováno, je na něm, aby toto své tvrzení prokázal. Žalovaný tolik žalobcem zpochybňované důkazní břemeno jasně v tomto směru unesl.
26. K námitce o věrohodnosti fotografií pořízených svědkem M. Z., kterého žalovaný sám podezíral ze spáchání přestupku úmyslně nepravdivé výpovědi, žalobce uvedl, že je zcela logické, že pokud svědek podává nepravdivé výpovědi, koná tak za nějakým účelem, či ve svém zájmu, a proto může v návaznosti na to předkládat i nepravdivé listinné důkazy, v tomto případě fotodokumentaci.
27. K tomu žalovaný uvedl, že na rozdíl od městského úřadu, který svědectví M. Z. akceptoval, musel žalovaný tento důkaz z řetězce důkazů vyloučit. Při vyšetřování dopravní nehody svědek M. Z. podle úředního záznamu ze dne 20. 8. 2016 popsal detailně okolnosti dopravní nehody a pořídil na místě dopravní nehody i fotodokumentaci, kterou následně poskytl poškozenému. To poškozený potvrdil v písemném podnětu k prošetření poškození jeho oplocení. Při ústním jednání u městského úřadu už ale svědek M. Z. vypověděl zcela jinak. K tomu se žalovaný podrobně vyjádřil v odvolacím rozhodnutí na straně 9 v odstavci posledním a na straně 10. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nemohou správní orgány čerpat skutkové výstupy pouze z úředního záznamu a svědkem podaná nepravdivá výpověď „vyblokovala“ další cestu k objasnění skutkového stavu pomocí důkazu přímého, žalovanému tak zůstaly k objasnění skutkového stavu důkazy nepřímé.
28. Žalovaný se v odvolacím rozhodnutí vypořádal s námitkami žalobce proti fotodokumentaci v intencích a mantinelech, které žalobce snesl v odvolání a později v řízení před žalovaným. Stran nezákonnosti důkazu fotodokumentace a její nepoužitelnosti pro správní řízení žalobce nic před městským úřadem ani v odvolacím řízení nenamítal. Chtěl-li snad žalobce, aby se žalovaný „perfektně“ vypořádal s otázkou zákonnosti získaného důkazu pro správní řízení, měl a klidně mohl toto namítat, což ale neučinil. Žalovaný rozhodně nemá věsteckou kouli na to, aby za žalobce domýšlel všechny v úvahu přicházející námitky proti provedeným důkazům (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 24/2015–71). Kromě toho se žalovaný i této otázky, byť stručně, dotkl v odvolacím rozhodnutí na straně 10 v odstavci třetím.

29. Žalovaný nerozuměl tomu, jak se křívá svědecká výpověď svědka M. Z. mohla dotknout fotodokumentace, která autenticky zachycuje osobu žalobce na místě dopravní nehody u svého rozbitého vozidla před domem poškozeného. Sám žalobce s fotodokumentací operoval v průběhu řízení, odkazoval se v odvolání na její obsah a dovozoval vlastní skutkové závěry. Žalobce nikdy ani neuvedl, že by na fotkách nebyl on, nebo že snímky neodpovídají zachycenému (po)nehodovému ději v místě dopravní nehody.
30. K dalším námitkám k provedeným důkazům žalovaný uvedl, že obstát nemůže ani žalobní námitka, že žalovaný, potažmo městský úřad, měly vyhodnotit také to, proč se poškozený obrací na příslušný úřad po tak dlouhé době a předkládá důkazy se značným odstupem, předkládá nejdříve černobílé fotografie a až najednou v odvolacím řízení se objevují fotografie barevné. Správnímu orgánu nepřísluší hodnotit, proč poškozený oznamoval přestupek i s důkazy s odstupem asi osmi měsíců. Povinností správního orgánu bylo na oznámení přestupku reagovat a zjistit všechny rozhodné okolnosti ve prospěch i neprospěch žalobce. Fakt, že do spisu byly založeny barevné fotografie až v odvolacím řízení, je projevem bdělosti žalovaného, kterou napomohl odstranit dílčí nedostatek v rozhodovací činnosti městského úřadu, který jednoduše nemusel uvažovat o tom, že fotografie mohou existovat kromě černobílé varianty i ve verzi barevné. Na otázku, proč poškozený oznámil přestupek a doložil černobílé snímky se značnou časovou prodlevou, dává jasnou odpověď správní spis městského úřadu. Poškozený se opakovaně pokoušel vyzvat žalobce k odstranění škody (doloženy ve spise dvě písemnosti), ovšem neúspěšně. Proto se poškozený obrátil s projednáním přestupku na příslušný správní orgán.
31. K námitce žalobce o porušení práva na spravedlivý proces (neumožnění účasti u dodatečného výslechu svědka napr. K.) žalovaný uvedl, že žalobce se z ústního jednání omluvil jeden den po jednání s tím, že „*se pacient dostavil s akutními bolestmi po chirurgickém trhání zubu moudrosti vlevo dole v Olomouci. Předepsány ATB plus domácí léčba. Děkuji za pochopení. Výměnný list – poukaz vypsáný dne 23. 5. 2017*“. Žalobce správnímu orgánu předložil pouze důkaz o tom, že měl akutní bolesti po chirurgickém trhání zubu moudrosti vlevo dole, který byl proveden v Olomouci. Žádný důkaz, že žalobce tento chirurgický zákrok v dutině ústní podstoupil, žalobce nepředložil, ač je primárně na účastníku řízení předložit správnímu orgánu, pokud možno perfektní omluvu z ústního jednání beztoho, aby ho správní orgán dále vyzýval k doplnění dalších důvodů. Žalovaný omluvu z ústního jednání přesto uznal, ale k opakovanému úkonu s výslechem svědka Kulčáka již nepřistoupil, a to s přihlédnutím k zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení. Žalovaný usoudil, že se stran skutkových zjištění může obejít bez svědecké výpovědi tohoto policisty, což byl další důvod, proč žalovaný nepřistoupil k opětovnému výslechu tohoto svědka (strana 6 odstavec třetí rozhodnutí o odvolání). Judikatura správních soudů setrvale uvádí, že je na správním orgánu, aby posoudil, jaké důkazy v řízení provede nebo neprovede. Pokud správní orgán odmítne důkazní návrh provést, je povinen svůj postup přezkoumatelně odůvodnit, což žalovaný v odvolacím rozhodnutí učinil. Nepřímé důkazy vyjmenované a posouzené podrobně v odvolacím rozhodnutí podle žalovaného důkazní stav dostatečně objasnily a žalovaný nakonec usoudil, že se může obejít i bez svědecké výpovědi vyšetřujícího policisty K..
32. Úkony vyšetřujícího policisty žalobce napadl pouze směrem k úřednímu záznamu sepsanému s M. Z.. Proti dalším úkonům provedeným policistou při vyšetřování dopravní nehody (protokol o nehodě v silničním provozu, úřední záznamy ostatních zúčastněných) žalobce ničeho nenamítal. I když svědek ve svědecké výpovědi potvrdil, že jednal s M. Z.

(lustrace dle občanského průkazu), nepřihlížel žalovaný k jeho výpovědi, protože se žalobce z ústního jednání řádně omluvil a skutkové závěry z úředního záznamu stejně žalovaný čerpat nemohl.

33. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 30. 6. 2017 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
34. Ze **správního spisu** soud zjistil, že dne 15. 8. 2016 podal Ing. V. oznámení o podezření ze spáchání předmětného přestupku a přestupku proti občanskému soužití. Podle oznámení žalobce způsobil dopravní nehodu a svým vozidlem naboural plot Ing. V. a způsobil na něm škodu. O nehodě informovala Ing. V. sousedka paní S. M. V.. Ing. V. se spojil s žalobcem a ústně bylo dojednáno, že poté, co nebude sníh, žalobce na své náklady opraví poškozený plot. To se do oznámení nestalo a na výzvy Ing. V., kterému je 79 let, žalobce nereagoval a až dne 7. 6. 2016 zaslal vyjádření, které je arogantní a nesvědčí o ochotě napravit to, co žalobce svým jednáním způsobil. Žalobce nereagoval ani na výzvu právního zástupce Ing. V.. K oznámení žalobce doložil kopie fotografií, které učinil svědek M. Z., soused Ing. V..
35. Přílohou oznámení byla výzva ke smíru zasláná právním zástupcem Ing. V. žalobci, dvě výzvy Ing. V., dopis žalobce ze dne 7. 6. 2016, podle kterého žalobce napsal Ing. V., že „*šíří nenávist a vyhrožuje svým sousedům žalobou, aniž by měl důkaz, že ho poškodil*“. Přílohou oznámení bylo deset fotografií v černobílém provedení – poškozeného vozidla žalobce, osoby žalobce a poškozeného plotu.
36. Součástí spisu je dokumentace Policie ČR, podle které nehoda byla oznámena Policii ČR dne 10. 8. 2016 právním zástupcem Ing. V.. Žalobce v podání vysvětlení Policii ČR uvedl, že k nehodě došlo v listopadu 2015, kolem dvacátého, asi v pondělí. Žalobce dostal na komunikaci smyk, vyjel mimo komunikaci a narazil do betonového plotu oplocení domu. S majitelkou věc řešil, ale ta řekla, že jí žádná škoda na plotě nevznikla a nechtěla také po něm žádnou náhradu. Když žalobci vznikla škoda pouze na vozidle, bylo zbytečné věc řešit přes pojišťovnu nebo Policii ČR. Toho, že by došlo k poškození sloupku oplocení vedlejšího domu, si žalobce nebyl vědom.
37. Ing. V. ve vysvětlení uvedl, že v době nehody se nacházel mimo bydliště a dozvěděl se o události s časovým odstupem od sousedky paní S. M. V., ke které přišel žalobce, že narazil svým vozidlem do oplocení a domníval se, že oplocení je její. Sousedka mu dala na žalobce kontakt, Ing. V. žalobci volal a domluvili se, že poškozené oplocení opraví na jaře, kdy to dovolí počasí. Na jaře se sešli a domluvili se, kdy a jak bude oprava provedena. Od té doby však žalobce s Ing. V. nekomunikuje a oplocení neopravil. Otec žalobce, kterého Ing. V. kontaktoval, nechce s věcí mít nic společného. Ing. V. žalobce kontaktoval doporučeným dopisem, kdy mu dal další čas na opravu, a když ji neprovedl, věc předal advokátovi.
38. Svědek M. Z. si nepamatoval přesně datum nehody, ale byl schopen dohledat ho podle fotografií, které na místě pořídil a pokud je tam datum 25. 11. 2015, tak k nehodě muselo dojít v tento den. Svědek se nacházel v dílně, kterou má před domem v těsné blízkosti místní komunikace. V tuto dobu na kameře, kterou má před garáží (v 7.30 h

ráno), a kamera zabírá i část komunikace, viděl, jak kolem dílny projíždí ve smyku vozidlo, které zachytilo vozidlo jeho zákazníka stojící na protilehlém okraji komunikace. Než stihl vyjít z dílny, uslyšel náraz a viděl, jak vozidlo, které smykem projelo kolem dílny, narazilo do oplocení sousedního domu. Svědek si pořídil fotodokumentaci poškozeného vozidla a řidiče, a to z důvodu případného řešení problému se škodou na vozidle zákazníka. Řidičem, který poškodil vozidlo zákazníka a který narazil do oplocení, byl soused, a to žalobce, který je také vyfocen na fotografiích. Poškozený blatník na vozidle zákazníka byl uhrazen z pojištění vozidla žalobce, kdy si věc vyřešili sami bez přítomnosti Policie ČR, protože škoda nebyla větší než 100 000 Kč. Fotografie svědek poskytl také sousedovi panu V., kterému byl poškozen plot.

39. Podle úředního záznamu o telefonickém hovoru se S. M. V. se k ní v listopadu dostavil žalobce, který bydlí v sousedství a omlouval se za poškození plotu. Ona společně s ním zjistila, že její oplocení je bez poškození, ale je poškozeno oplocení domu pana V.. Protože ten nebyl doma, nechal jí žalobce kontaktní údaje, aby je předala panu V., aby ho kontaktoval ohledně náhrady škody. Tyto údaje svědkyně panu V. předala.
40. Součástí spisu je protokol Policie ČR o nehodě v silničním provozu ze dne 10. 8. 2016 s odhadem škody na oplocení 2 000 Kč. Jako svědek je uveden M. Z.. Při ohledání byl označen poškozený kovový sloupek oplocení a jiné stopy na místě vzhledem k časovému odstupu od nehody nebyly nalezeny a zaměřeny. Vozidlo žalobce bylo opraveno a nebylo možné popsat a ohledat jeho poškození. Poškození bylo popsáno podle fotodokumentace svědka M. Z., který ji pořídil těsně po dopravní nehodě. Poškozený sloupek byl zlomený ve spodní části a byla na něm patrná rozvíjející se koroze. K poškození mohlo dojít při dopravní nehodě, což je částečně patrné na černobílé fotodokumentaci zaslané při oznámení právním zástupcem Ing. V., avšak tato fotodokumentace je velmi nekvalitní (pozn. soudu: šlo o kopie). Vzniku poškození sloupku nasvědčují smykové stopy vozidla a jeho zastavení po dopravní nehodě na pořízené fotodokumentaci. Ohledáním bylo zjištěno také poškození kovového pletiva potaženého plastem v délce tří metrů a dvou kusů napínacích drátů, které jsou roztrženy. V závěru protokolu je uvedeno, že výše škody v protokolu jsou jen orientačním odhadem Policie ČR a nejsou v žádném případě podkladem pro skutečnou náhradu škody pojišťovnou.
41. Policie ČR pořídila fotografickou dokumentaci dne 6. 9. 2016, a to místa dopravní nehody, poškozeného sloupku oplocení a vozidla žalobce po opravě.
42. Při jednání dne 3. 10. 2016 u městského úřadu žalobce vypověděl, že škodu na sloupku nezpůsobil, přiložil písemné vyjádření a fotodokumentaci v počtu šesti kusů. Žalobce nesouhlasil s tím, aby z jeho pojištění byla uhrazena nějaká jiná škoda než na vozidle zákazníka, k žádné škodě na blatníku nějakého vozidla nedošlo.
43. V přiloženém písemném vyjádření ze dne 3. 10. 2016 žalobce popsal, že v předmětnou dobu dostal smyk na ledové plotně. Tato ledová plocha je způsobena vypouštěním septiku přes noc na cestu, kdy tato znečištěná voda přes noc zamrzne a vytvoří se souvislá plocha ledu. Při následném smyku žalobce pravou částí vozidla narazil do betonového plotu. Vzhledem k tomu, že nedošlo ke zraněním a škodě na životním prostředí nebo dopravní značce, žalobce odtlačil vozidlo asi 100 m zpět k bydlišti a pro jistotu zašel za sousedkou paní S. M. V., majitelkou betonového plotu, kde se událost stala. Paní V. mu sdělila, že škoda není žádná. Žalobce nechal paní V. pro jistotu číslo na sebe a nic se nedělo. Skončil rok 2015 a vše bylo v pořádku. Nedělo se nic celý následující rok a škodu si žalobce opravil

na vozidle sám. Až téměř po roce mu začal pan V. vyhrožovat s údajnou škodou. Žalobce si s ním domluvil schůzku a šel se na místo podívat. Betonový plot tam byl v netknutém stavu, z boku na sousedním pozemku je stará trubka sousedního pletivového plotu. Je vzdálená od daného místa nárazu a navíc z boku. Dole je zrezivělá a trochu ohnutá u země. Žalobce byl zcela nesmyslně obviněn, že tuto škodu způsobil, bez jakéhokoliv důkazu a po několika měsících od dané události.

44. Právní zástupce žalobce doložil položkový rozpočet opravy plotu na celkovou částku 10 719,87 Kč.
45. Při jednání dne 14. 11. 2016 žalobce k věci uvedl, že s panem V. se opravdu bavil a domlouval si s ním schůzku, šli se podívat na místo nehody k betonovému plotu. Pan V. žalobci ukazoval ve větší délce plotu poškození, nějaké utrhané oko, upnutí u trubky, která byla vzdálena asi 5 až 10 m od rohu. Žalobce s jakýmkoliv poškozením plotu nesouhlasil a nechtěl ho dále řešit, protože tuto schůzku si domluvili až v létě 2016, ale záležitost měl žalobce již za uzavřenou, protože v roce 2015 nebyl žádný požadavek vznesen, žalobce měl vozidlo pojištěno a škodu by bylo možné hradit z pojištění, proto byl i za sousedkou to řešit.
46. Poškozený k věci uvedl, že vyjádření žalobce se nezakládá na pravdě, dostal smyk na kluzké silnici, nezvládl vozidlo a vletěl mu na plot. V době námrazy se oprava nedala provést, a tak se domluvili, že se sejdou na místě na jaře, až to dovolí počasí. Sešli se, dohodli se konkrétně na postupu opravy, poškozený měl dát žalobci energii, vodu a elektřinu a některé nářadí na rozmíchání betonu a do týdne se mělo začít opravovat. Za týden se nestalo nic, za měsíc nic, žalobce prostě už nekonal, telefon nebral. Poškozený u něj byl dvakrát, pak volal jeho otci a on řekl, že ho má dát zavřít. Myslel, že byl rozčilený, tak na druhý den tam jel autem osobně a žalobcův otec mu totéž potvrdil. Tak poškozenému nezbylo, než to začít oficiálně řešit. K dotazu městského úřadu, jestli ví o nehodě jen od sousedů, poškozený uvedl, že ano, že doma nebyl a ví to jen od sousedů a z fotek.
47. Obviněný k věci uvedl, že od Policie ČR nejsou jasné dané důkazy, není jich celkově dostatek, právní zástupce poškozeného na žalobce činil nátlak, aby souhlasil s domnělou škodou, kterou nezpůsobil, aby se dohodl, jinak jeho jméno bude popotahováno po soudních řízeních. K tomu zástupce poškozeného uvedl, že žalobci skutečně volal a žádal ho, ať se dohodne.
48. Svědek M. Z. dne 14. 11. 2016 k věci uvedl, že je to dlouho, že se nepamatuje, ať se ptají, bude odpovídat. K dotazům městského úřadu svědek uvedl, že přímo u nehody nebyl a řidiče neviděl. K dotazu, zda pořídil fotografie doložené ve spise, svědek uvedl, že je to možné, že tam má kameru. K dotazu, co o nehodě ví, a zda se potkal s řidičem, svědek uvedl, že tam byl později, u nehody nebyl, s řidičem se potkal, ale kdo to řídil, neví, to ho také nezajímá. K dotazu městského úřadu, jestli nemůže dosvědčit, kdo byl řidičem, svědek uvedl, že nemůže, ani nechce, ať si sousedské vztahy vyřeší sami. Obviněný se zeptal na nabouraný blatník zákazníka a svědek k tomu uvedl, že o tom nic neví, a kdyby se něco takového stalo, řešil by to ze své pojistky, s Policií ČR se ani nebavil, volal mu syn a říkal, že chtějí něco vědět, ale ani on nic nepodepisoval. Na dotaz zástupce poškozeného, když byl svědek na místě nehody, zda se bavil s nějakou paní, svědek uvedl, že je to možné, ale to bylo asi hodinu po ní. K dotazu zástupce poškozeného, jestli by se mohl podívat na

fotografie z místa nehody, zda mu něco řeknou, svědek uvedl, že jsou to fotky asi půl hodiny po nehodě a že žalobce stál u vozidla.

49. Svědkyně S. M. uvedla k nehodě, že nebyla účastníkem, ale žalobce přišel k nim domů oznámit, že jim naboural plot, tak se šli podívat, protože vůbec netušila, že něco takového bylo a zjistili, že ten plot, který žalobce naboural, je plot pana V.. Šli společně k panu V., ale on nebyl doma. Tak se vrátili k nim a žalobce jí nechal svoje iniciály, které pak panu V. předala. Její manžel se na to byl dívat, na jejich zídce byl jen škrábanec, ale to nechtěli řešit. K dotazu městského úřadu, jestli před tím, než žalobce boural, jestli byl plot pana V. v pořádku, svědkyně uvedla, že ano, dělala tam pořádek, takže ví, že předtím byl v pořádku. Pak nějaký den poté jim soused, který teď odešel, ukazoval fotky toho plotu, přímo to auto tam ještě nebylo. Žalobce se svědkyně dotázal, zda má stoprocentní jistotu, že trubku ohnul on. Svědkyně k tomu uvedla, že stoprocentní jistotu nemá, nebyla u toho, ale jak tam byla, tak tam byly kousky plastů, takže předpokládala, že to bylo z té nehody. K dotazu zástupce poškozeného, jestli svědkyni pan V. později řekl, že jednal s žalobcem o nápravě škody, svědkyně uvedla, že ano, že jí řekl, že byli domluveni na opravě sloupku a plotu v nějakém termínu, to jí řekl pan V..
50. **Městský úřad** po shrnutí skutkových zjištění dospěl k závěru, že poškozený uvedl, že při dopravní nehodě narazil pouze do betonové zídky (městský úřad nedopatřením označil žalobce jako poškozeného - poznámka soudu). Žalobce uvedl, že podle majitelů nebyla zídka poškozena, a proto nemusel dopravní nehodu řešit s Policií ČR. Městský úřad však vzhledem k dokumentaci pořízené po dopravní nehodě a výpovědím svědků tomuto jeho tvrzení neuvěřil, a to i přesto, že žádný ze svědků přímo náraz žalobcova vozidla do kovového sloupku oplocení pana V. neviděl. Svědek M. Z. přes logicky pochopitelnou neochotu vypovídat v řízení vyvolaném spory „*mezi spoluobčany o jednu kovovou trubku*“ uvedl, že fotografie doložené do spisu poškozeným byly pořízeny po dopravní nehodě žalobce a z těchto fotografií je zřejmé, že k poškození pravého předního rohu vozidla podle jeho tvaru, stop ve sněhu a úlomků plastů nemohlo dojít nárazem do betonové zídky z boční strany od silnice, jak uvedl žalobce, a jak zakreslil do fotografie jím doložené při ústním jednání dne 3. 10. 2016. Rovněž svědkyně S. M. uvedla, že žalobce přišel k nim domů oznámit, že jim naboural plot a pak zjistili, že jde o plot pana V., který ale nebyl doma, a proto svědkyni dal žalobce kontaktní údaje, které svědkyně panu V. předala. Svědkyně rovněž uvedla, že před dopravní nehodou způsobenou žalobcem plot pana V. poškozen nebyl. Městský úřad proto považoval žalobce vinného ze spáchání dopravní nehody, při které vznikla povinnost ohlásit tuto nehodu Policii ČR a setrvat na místě do příchodu policisty. Skutečnost, že žalobce dopravní nehodu Policii ČR nenahlásil a na místě nesetřval, je ze spisového materiálu jednoznačně zřejmá a v této věci nejsou žádné rozpory.
51. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** po podrobné rekapitulaci stěžejních bodů správního spisu dospěl k závěru, že ve věci jsou najisto postaveny tyto skutečnosti: poškozený Ing. V. oznámil v srpnu 2016 městskému úřadu a současně Policii ČR dopravní nehodu. Tato nehoda se stala dle podkladů poskytnutých poškozeným (fotografie v černobílém provedení) a dodatečného vyšetřování Policie ČR dne 25. 11. 2015 v ranních hodinách v obci Valašské Meziříčí, místní části Podlesí na místní komunikaci u domu č. p. x. Při dopravní nehodě mělo dojít k poškození oplocení ve vlastnictví Ing. V. s odhadnutou škodou ve výši 2 000 Kč. Poškozený vysvětlil, že dopravní nehodu oznámil s odstupem tři čtvrtě roku od jejího vzniku proto, že počítal s tím, že mu žalobce poškozený plot

dobrovolně a sám na své náklady opraví, což se nestalo. Žalobce nepopíral, že byl účastníkem dopravní nehody ve zjištěném místě a čase. Za jádro sporu však označil nedostatečnost důkazů prokazujících jeho účast na poškození oplocení domu č. p. x ve vlastnictví Ing. V.. Podle svého tvrzení žalobce narazil pouze do oplocení vedlejšího domu č. p. x manželů M., na kterém žádné škody zjištěny nebyly. Škody na oplocení domu č. p. x Ing. V. žalobce přičítal jinému řidiči, který do plotu musel narazit jindy. Po dopravní nehodě zašel žalobce za paní M., majitelkou betonového plotu, která mu po obhlídce daného místa sdělila, že škoda není žádná, a proto se domníval, že neměl povinnost na místo dopravní nehody volat Policii ČR.

52. Žalovaný zdůraznil, že je kompetentním odvolacím orgánem povoláním k posuzování přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a nikoliv přestupku proti občanskému soužití podle § 49 a násl. zákona o přestupcích. Meritum odvolacího přezkumu nebylo posuzovat, co měl kdy sdělit žalobce poškozenému, jak se měli či neměli dohodnout, ani že některý ze sousedů měl vypustit septik, jak tvrdí žalobce v předposledním odstavci odvolání na straně čtvrté apod. Žalovaný přistupoval setrvale rezervovaně k případům oznámených přestupků, které, záměrně skryty do hávu přestupku v silničním provozu, sledují oznámením akt msty za vleklý sousedský spor a skutkovou podstatou vykazují znaky přestupku proti občanskému soužití, majetku atd. Žalovaného proto nezajímalo, jestli je či není relevantní tvrzení žalobce, že sdělení pana V. o nehodě na jaře mají být lživá, protože se s ním až do léta 2016 nikdy předtím nebavil. Totéž se týká odvolacích námitek, že je v uvedeném spisu několik rozporů, např. příslibení opravy plotu dle přání a požadavku poškozeného, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť nikdy se v roce 2015 o jakémkoliv vznesení požadavku na jakoukoliv opravu nebavil, neuzavřel žádnou dohodu ani nic podobného. Identicky žalovaný posuzoval námitky žalobce, že ve spisu podal svoji první výpověď a neměnil obsah výpovědi po celou dobu trvání řízení, od počátku vypovídal, že se s poškozeným na ničem nedomluvil a žádný požadavek v listopadu 2015 vznesen nebyl; poškozený vypovídal, že se domluvili na počátku a dále, že domluva proběhla na jaře 2016, ale žalobce s ním nemluvil ani v listopadu 2015, ani na jaře 2016. Za prokázanou měl žalovaný ze spisu pouze tu skutečnost, že byl žalobce opakovaně písemně vyzván poškozeným k tomu, aby sjednal nápravu závadného stavu.
53. Žalovaný se proto přednostně zaměřil na to, jestli důkazy městského úřadu naplňují požadavek § 3 správního řádu a dostatečně objasňují a prokazují, že to byl právě žalobce, který byl účastníkem dopravní nehody a byl vázán povinnostmi v § 47 a následujících zákona o silničním provozu a tedy, jestli žalobce skutečně dopravní nehodou poškodil oplocení v majetku poškozeného a měl povinnost v případě škody na majetku třetí osoby oznámit dopravní nehodu Policii ČR a povinnost na místě dopravní nehody počkat.
54. Jako nepřipadné shledal žalovaný tvrzení žalobce, že není jasné, jaké a čím poškození a v jaké výši vzniklo. Podle žalobce poškozený sloup je v majetku paní M., sousedky poškozeného. Od počátku je srozumitelné a jasné, že poškozený si nárokoval opravu poškozeného plotu - ohnutého sloupku a přetrženého napínacího drátu (viz protokol o nehodě v silničním provozu, bod II popis stop - pokračování na straně 34 spisu).
55. Žalovaný hodnotil, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a § 125c odst. 1 písm. i) bod 4 zákona o silničním provozu (ohlášení dopravní nehody policistovi a nedovolené opuštění místa dopravní nehody).

56. Jako podklady pro vydání rozhodnutí označil městský úřad oznámení o přešetření jednání žalobce, podané poškozeným, spisový materiál Policie ČR, evidenční kartu žalobce jakožto řidiče, protokoly o ústním jednání ze dnů 3. 10. 2016 a 14. 11. 2016 a protokoly o výpovědích svědků ze dne 14. 11. 2016. Žalovaný si položil otázku, zda bylo možné vystavět závěr o vině žalobce na všech svědeckých výpovědích, jak to udělal v rozhodnutí městský úřad. Tato otázka se dotýkala zejména svědectví klíčového svědka M. Z., z jehož svědecké výpovědi městský úřad v odůvodnění rozhodnutí částečně čerpal a na základě svědectví M. Z. vyloučil jednu z námitek žalobce.
57. Podle žalovaného mohl městský úřad bezesporu čerpat z podkladů pro vydání rozhodnutí sestávajících z protokolu o nehodě v silničním provozu, černobílé fotodokumentace, výpovědi svědkyně S. M. a výpovědi poškozeného Ing. V.. Městský úřad byl povinen přihlédnout k výpovědi žalobce a ke všem skutečnostem, námitkám a podkladům, které předložil žalobce v průběhu správního řízení, a to v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu.
58. Žalobce v rámci seznámení se spisem u žalovaného, zejména s fotodokumentací v barevném provedení, namítl, že považuje za drzost předkládat po tak dlouhé době od dopravní nehody fotografie plotu pana V.. Žalovaný žalobce ubezpečil, že je plným a nezpochybnitelným právem žalovaného doplnit dokazování o nové důkazy, které z jakýchkoliv důvodů nemohly nebo prostě nebyly provedeny před správním orgánem prvního stupně. Právo provádět dokazování dává žalovanému přímo správní řád v § 93 odst. 1. Dokazování v odvolacím řízení je umožněno i § 259 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů. Řízení o odvolání je založeno na principu apelačním, který umožňuje odvolacímu orgánu dokazování doplnit. Není tedy vyloučeno, aby odvolací správní orgán doplnil dokazování správního orgánu prvního stupně o tytéž snímky v barvě. Doplněné dokazování nepřekračuje rámec zásady dvojinstančnosti řízení mimo jiné i proto, že se tak stalo za právního a skutkového stavu, který byl žalobci znám.
59. K námitce žalobce, že nedokáže potvrdit pravost snímků a jak se mohou lišit od skutečnosti (diametrálně odlišné klimatické podmínky, jiný porost a listy, nehledě na to, že se snímky mohlo být manipulováno takovou dobu od události), žalovaný uvedl, že jsou to zcela shodné snímky, které byly pořízeny v den a čas na místě dopravní nehody svědkem M. Z. a v této nezměněné podobě byly předány také poškozenému. Ten předání snímků právě svědkem M. Z. potvrdil v oznámení o prošetření jednání, kterého se měl žalobce dopustit a které doručil městskému úřadu dne 15. 8. 2016. K námitce žalobce, že s fotkami mohl někdo manipulovat, žalovaný uvedl, že je to čistá spekulace, která nemá žádné *ratio*. Nelogické je tvrzení žalobce, že se barevné fotky od černobílých mohou odlišovat klimatickými podmínkami a jiným porostem a listím. Srovnávat klimatické podmínky či zbarvení listů stromu mohlo mít význam jedině, kdyby fotky ve správním řízení byly i v prvním stupni do spisu založeny barevně. Ty však do spisu byly založeny v černobílém provedení, takže pozbývá smyslu námitka jiných klimatických podmínek, jiných listů apod. K tvrzení žalobce, že není schopen potvrdit pravdivost fotografií, žalovaný uvedl, že je to správní orgán, kdo nese důkazní břemeno a i v případě barevných fotografií má za nepochybně prokázané, že jsou to shodné snímky z místa dopravní nehody, které byly do spisu založeny městským úřadem. Liší se pouze barevným schématem. V tomto směru žalovaný důkazní břemeno unesl a má-li žalobce za to, že jsou snímky podvrhem nebo nezákonně získaným důkazem, je na něm, aby své tvrzení prokázal. K důkazu fotografiemi, které žalobce pořídil dne 11. 4. 2017 a z těchto dovozuje (4 kusy připojeny

k vyjádření ze dne 11. 4. 2017), že místo přestupku již neexistuje, protože plot je již opraven, žalovaný podotkl, že předmětem řízení je posoudit skutkový stav ke dni dopravní nehody. Fakt, že si poškozený zajistil opravu plotu, nevylučuje potrestání toho, kdo mu škodu na plotu způsobil, a to ani tři čtvrtě roku od dopravní nehody.

60. Žalobce označil svědeckou výpověď M. Z. za křivou a lživou. Svědek M. Z. vypověděl vyšetřujícím policistům, že žalobce naboural další auto na protilehlém okraji vozovky, že žalobce měl poškodit plot pana V., byť boural předtím jinde. Touto výpovědí se svědek žalobce snažil zdiskreditovat a poškodit. Žalobce přiložil výpis z pojistných událostí svého vozidla, odkud měl být uhrazen údajně nabouraný blatník. Zajímavou shledal žalobce výpověď svědka M. Z. před městským úřadem, kdy si tento svědek na nic nevzpomněl, ani na poničení auta, ani na nic jiného. Svědek dokonce odpovídal, že se nikdy s Policií ČR nebavil.
61. Žalovanému neuniklo, že přímý svědek celé události M. Z. svoji úlohu svědka nezvládl a od původní výpovědi učiněné před vyšetřujícím policistou, ze které *de facto* vyplývalo, že nehodu pozoroval z první ruky, se ve svědecké výpovědi distancoval, a dokonce popřel i to, že by komunikoval při vyšetřování dopravní nehody s Policií ČR. Svědecká výpověď M. Z. se stala pro důkazní stav jako přímý důkaz nepoužitelná. Žalovaný mohl pochopit, že svědek M. Z. se nechtěl angažovat ve sporu dvou sousedů z jedné ulice. Na druhou stranu tím nebyla dotčena povinnost svědka vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat, jak byl poučen na úvod ústního jednání podle § 55 odst. 1 správního řádu. Byl poučen i o právu odeprít výpověď, jestli by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí trestního stíhání pro trestný čin nebo správní delikt podle § 55 odst. 4 správního řádu. Svědek tohoto práva nevyužil a ve věci vypovídal. Vypovídal ovšem zcela opačně, než jak jeho výpověď zachycuje úřední záznam sepsaný policistou K. dne 20. 8. 2016. Žalovanému tak nezbylo než městskému úřadu dát podnět k prověření, zda jednáním svědka M. Z. nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 21 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích. Ze spisu totiž vyplynulo, že jmenovaný mohl dne 14. 11. 2016 podat úmyslně nepravdivou výpověď. Přitom žalovaný vypočetl lhůtu, do kterého data musí zahájit řízení.
62. Nepoužitelností svědecké výpovědi M. Z. není dotčena vypovídající hodnota důkazu fotodokumentací, neboť v prvotním oznámení přestupku odeslaném městskému úřadu a Policii ČR se poškozený výslovně odkazoval na fotografii M. Z., které na místě dopravní nehody pořídil. Absenci přímého důkazu svědectví M. Z. musely vyplnit a nahradit nepřímé důkazy stávající z protokolu o nehodě v silničním provozu, černobílé/barevné fotodokumentace a výpověď S. M. a poškozeného. Tyto důkazy bylo třeba srovnat s výpovědí a námitkami žalobce.
63. Vinu obviněného z přestupku lze prokázat i na základě důkazů nepřímých, které musí tvořit logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku a vést k jednoznačnému závěru, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen a současně vylučovat možnost jiného závěru.
64. Žalovaný tak musel posoudit na základě nepřímých důkazů, jestli žalobce skutečně do plotu při dopravní nehodě narazil a způsobil na něm škodu. Žalobce v odvolání předložil verzi, že poškozená trubka byla na místě již před jeho nehodou a její poškození zapříčinilo další nezjištěné vozidlo.

65. První osobou, se kterou se po dopravní nehodě kontaktoval, byla svědkyně S. M., přišel k ní domů a oznámil jí, že „naboural do plotu“. Společně se šli na plot podívat a zjistili, že poškozen nebyl jejich plot, ale plot souseda Ing. V., který nebyl doma. Vrátili se společně domů, kde jí žalobce předal svoje iniciály a ty pak svědkyně předala poškozenému. Žalobce se snažil oslabit svědectví S. M. tvrzením, že číslo bylo pro jejího manžela a nikoliv pro poškozeného. Podle žalobce se výpovědi rozcházejí v tom, že kontakt měl být pro poškozeného a podruhé, že se manžel na to byl dívat a žádné poškození nenašel.
66. Žalovaný měl za nepochybné, že telefonní kontakt předal žalobce svědkyni za účelem vzájemného kontaktování s poškozeným a nikoliv pro jejího manžela, jak tvrdil žalobce v odvolání. Žalobce se snažil záměrně docílit toho, že si má svědkyně vzájemně ve výpovědích odporovat a střídavě označit osobu, již byl telefonní kontakt určen. Svědkyně vypověděla souladně před vyšetřujícím policistou K. a později jako svědek ve správním řízení, že telefonní kontakt jí předal žalobce proto, aby se mohl spojit s majitelem poškozeného plotu a domluvit se na dalším postupu. Žalovaný neměl důvod výpovědi svědkyně neuvěřit. Předání telefonního kontaktu prostřednictvím svědkyně S. M. potvrdil rovněž poškozený.
67. Kontinuálnost svědectví S. M. nenarušuje ani tvrzení žalobce, že se svědkyně o úlomcích plastů z vozidla zmiňuje až ve druhé výpovědi. První výpověď S. M. před Policií ČR se soustředila na obecný popis situace po tom, co za ní přišel domů žalobce s tím, že jim poškodil oplocení domu. Žalobkyně si nemusela nutně při vytěžení policistou K. vybavit všechny podrobnosti, když s žalobcem na místě po dopravní nehodě jednala. Ty si vybavila a věcně popsala ve svědecké výpovědi. Navíc má její výpověď o přítomnosti plastů na pozemní komunikaci, z čehož dovozovala, že pochází z dopravní nehody žalobce, plný odraz ve fotodokumentaci v barevném rozlišení a tyto úlomky lze na první pohled spatřit i na stejných černobílých fotkách. Žalobce tvrdil, že na žádné fotografii nikde kousky plastů z jeho vozidla nejsou vidět ani dokonce vedoucí k trubce poškozeného. Tvrzení žalobce je evidentně nepravdivé. Na dvou barevných fotografiích, kde je zachyceno vozidlo žalobce z čelního pohledu a z pravého bočního pohledu, je detailně a zcela zřetelně vidět vysypaný pás plastových a skleněných úlomků z poškozeného vozidla směřujících přímo ke kovové tyči oplocení poškozeného. Logicky tak měla svědkyně S. M. důvod domnívat se, že úlomky mají původ v dopravní nehodě, protože spatřila poškozené vozidlo před plotem poškozeného. Svědkyně ani nemohla odpovědět na přímou otázku žalobce, jestli si je jistá, že stoprocentně poškodil trubku a oplocení právě žalobce, protože přímo u havárie nebyla, což sama zdůraznila v úvodu své výpovědi. Nepochybně svědkyně potvrdila, že plot byl před dopravní nehodou v pořádku a nepoškozen.
68. Žalobce byl o poškození oplocení vedlejšího domu v majetku poškozeného vyrozuměn právě prostřednictvím svědkyně S. M., která ho informovala o skutečnosti, že poškozeno bylo oplocení jejího souseda Ing. V. a podle toho měl žalobce také jednat. Své zákonné povinnosti si žalobce rozhodně nesplnil jen tím, že nechal kontakt na svou osobu u sousedky poškozeného, která později kontaktní informace poškozenému předala. Žalobce jako držitel několika (pod)skupin řidičských oprávnění ode dne 13. 11. 2006 je povinen s odkazem na § 82 odst. 5 zákona o silničním provozu po celou dobu držení řidičského oprávnění udržovat svou odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, která spočívá především ve znalosti právní úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích a

dalších souvisejících ustanovení zákona o silničním provozu. Z bezprostředního jednání žalobce na místě dopravní nehody je zjevné, že žalobce věděl o tom, že při vzniku škody na majetku třetí osoby při dopravní nehodě je povinen řešit její následky a podle toho se měl také zachovat a oznámit dopravní nehodu Policii ČR, jak mu ukládá § 47 odst. 5 písm.

a) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení není samoúčelným, neboť zajišťuje rychlé, bezprostřední a efektivní dokumentování dopravní nehody, včetně následků na majetku či zdraví zúčastněných osob. S odstupem téměř tři čtvrtě roku od dopravní nehody se nástroje ke snížení a objasnění dopravní nehody podstatně omezují a např. bez fotodokumentace, která byla v tomto řízení jedním z klíčových nepřímých důkazů, by samotné okolnosti, zejména po nehodovém ději, bylo možno objasnit jen velmi složitě. Žalobce naplnil znaky vytýkané skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu tím, že žalobce nepřivolal na místo dopravní nehody policistu a místo dopravní nehody opustil, naplnil i znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 4 zákona o silničním provozu. Zavinění v intencích nedbalosti vědomé je pro naplnění znaku obou skutkových podstat přestupků ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích zcela dostačující.

69. Není sporu o tom, že nebylo poškozeno betonové oplocení domu č. p. x manželů M.. To prokazují i fotografie žalobce, které předložil celkem v šesti kusech. Spor je o to, jestli při dopravní nehodě byl či nebyl poškozen plot domu č. p. x v majetku poškozeného. Žalobce tvrdil, že při dopravní nehodě oplocení domu Ing. V. nepoškodil a škodu na oplocení způsobilo jiné vozidlo. Žalovaný však zdůraznil, že výpověď svědkyně má odraz ve fotodokumentaci v barevném rozlišení, na které je vidět ucelený pás plastových a skleněných střepů vinoucí se od havarovaného vozidla ke kovové trubce oplocení domu poškozeného. Toto je další objektivně daná indicie prokazující, že ke kontaktu mezi vozidlem žalobce a kovovým oplocením poškozeného došlo.
70. Žalobce v odvolání tvrdil, že železná trubka oplocení má zcela jasně tmavě zelenou barvu a hnědou rez a na žádném místě není po této barvě na jeho vozidle ani stopy. Přitom logicky na světlé šedobílé metalíze plastového nárazníku, blatníku a světle by musela být zřetelná. Auto na snímku podle žalobce nebylo umyté ani opravené. Žalovaný vzájemnou komparací barevného snímku předloženého žalobcem k odvolání a barevných snímků pořízených po dopravní nehodě svědkem M. Z. konstatoval, že barevný snímek vozidla předložený žalobcem k odvolání nezachycuje vozidlo na stejném místě po dopravní nehodě. Zatímco na sérii fotek M. Z. je vidět na pozadí za poškozeným vozidlem žalobce travnatá zarostlá plocha se vzdálenou zástavbou rodinných domů, tak na barevném snímku žalobce je v krátké vzdálenosti za vozidlem vidět objekt domu a halda šterku. Na barevném snímku žalobce je diametrálně odlišná struktura zastavěné lokality na pozadí ve srovnání se snímkem M. Z., pocházející bezprostředně z místa dopravní nehody. Snímek žalobce připojený k odvolání nemůže s ohledem na popsané rozdíly zachycovat vozidlo bezprostředně po dopravní nehodě a snímek musel být pořízen neznámo kdy, až po dopravní nehodě na jiném místě a logicky v jiném čase. Tím není vyloučeno, že mohl žalobce zelený lak z nabouraného vozidla do doby pořízení snímku klidně odstranit, např. umytím, a tím lze vysvětlit i to, proč na světlém laku poškozeného vozidla nejsou vidět žádné zelené stopy. Nicméně jeho důkaz je „přebit“ sérií fotek pocházejících z místa bezprostředně po dopravní nehodě. Na celkem třech fotografiích je z čelního a bočního pohledu vidět zřetelně otisk zelené stopy, a to pod pravým světlem havarovaného vozidla. Jde o další objektivně zjištěnou indicii zapadající do řetězce nepřímých důkazů, která

prokazuje, že při dopravní nehodě žalobce narazil do zeleného oplocení a způsobil na něm škodu.

71. Žádnou oporu ve spise neměla odvolací námitka, že škoda na vozidle žalobce vznikla při nárazu o pevnou překážku do sloupu rohu domu č. p. x manželů M. a poškození na vozidle vzniklo hlavně tím, že přední část auta je z plastu a motor a hlavní výztuhy jsou v zadní části vozidla a i při malém čelním nárazu se přední rohové části auta značně deformují o překážku. Z výpovědi svědkyně S. M. vyplývá, že na betonovém sloupu zjistil její manžel pouze škrábanec, který nechtěl dále řešit. I laickým a neodborným úsudkem lze vyloučit, aby žalobce zničil přední masku svého vozidla nárazem do betonového sloupu manželů M., neboť v takovém případě by byla nepochybně viditelná i znatelná destrukce betonového oplocení a sloupu manželů M.. K poškození vozidla muselo podle žalovaného dojít nárazem do jiné pevné překážky a náraz do oplocení poškozeného byl pouze doprovodným jevem dopravní nehody. Aniž by žalovaný dovozoval skutkové závěry z výpovědi M. Z., lze v tomto směru alespoň odkázat na sepsaný úřední záznam, kde M. Z. policistovi vypověděl, že před nárazem do oplocení sousedního domu viděl, jak vozidlo poškodilo vozidlo jeho zákazníka na protilehlém okraji komunikace a následně narazilo do oplocení domu. Fotky na místě dopravní nehody pořídil právě za účelem ochrany majetku v případě, že bude problém se škodou na vozidle zákazníka.
72. Dopravní nehoda žalobce s jiným zaparkovaným vozidlem nebyla předmětem správního řízení a žalovaný se jí proto více nezabýval.
73. Konečně z řady stop viditelných na místě dopravní nehody žalobce dovodil, že trubka oplocení poškozeného byla poškozena jiným nezjištěným vozidlem. Žalobce odkázal na snímek s několika stopami na zamrzlé komunikaci a uvedl, že k místu poškození daného sloupku vedou dvě souběžné stopy neznámého vozidla, které mělo širší pneumatiky nebo dokonce dvě nápravy. Tyto stopy měly vést více vlevo ve směru jízdy a byly viditelné až k místu tyčky poškozeného. Žalobce upozornil na to, že na fotografiích jsou vidět tři stopy jeho vozidla (úzké pneumatiky), kdy jeho vozidlo díky smyku udělalo tři čáry, a tyto stopy vedou k domu svědkyně M. a více vpravo byly zmiňované dvě stopy neidentifikovatelného vozidla. Proto měl žalobce za to, že trubka byla poškozena již před dopravní nehodou a její poškození způsobilo jiné vozidlo.
74. Žalovaný po prostudování stop na zamrzlé vozovce s jistotou určil, že na snímku jsou zřetelně vidět dvě výrazné stopy směřující přímo ke sloupu oplocení poškozeného. Oproti jiným stopám na namrzlé vozovce byly tyto stopy výrazně čerstvé a svou šířkou mohly odpovídat šířce pneumatik vozidla žalobce. I kdyby nebyl úsudek žalovaného správný a stopy, které žalobce na černobílé fotografii připojené k odvolání označil za stopy vedoucí k oplocení domu manželů M., nevyloučilo to skutečnost, že do oplocení domu poškozeného žalobce narazil a o škodě na oplocení věděl.
75. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
76. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 25. 11. 2015, správní řízení bylo zahájeno dne 16. 9. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 10. 7. 2017.
77. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto soud posuzoval souzenou věc

podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

78. Spornou otázkou v souzené věci bylo (mimo procesní otázky) především to, zda žalobce ohlásil nehodu policii a setrval na místě nehody anebo se vrátil neprodleně na místo nehody poté, co došlo k nárazu vozidla žalobce do oplocení poškozeného. Uvedené otázky odpovídají skutkovým podstatám přestupků, za jejichž spáchání byl žalobce shledán vinným. V odvolacím řízení po zastavení části řízení přestala být spornou otázka „nepřizpůsobení rychlosti jízdy“ žalobcem (§ 18 odst. 1 zákona o silničním provozu).
79. Žalobní námitky se týkaly tří okruhů: nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, zjištění skutkového stavu a dalších procesních vad.
80. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud po jeho přezkoumání neshledal. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami.
81. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* Uvedené lze vztáhnout i na správní rozhodnutí. O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo. Nadto je zjevné, že se žalobce seznámil se všemi závěry žalovaného k jeho odvolacím námitkám, protože k nim vznášel další připomínky a rozebírá je. Strany 6 až 12 napadeného rozhodnutí o odvolání obsahují velmi podrobné posouzení celé věci žalovaným a jeho odpovědi na odvolací námitky žalobce. S námitkou ohledně fotografií pořízených svědkem M. Z. se žalovaný vypořádal na straně 12 napadeného rozhodnutí v prvním uceleném odstavci.
82. Krajský soud se ztotožnil se skutkovými a právními závěry žalovaného i s úvahou, které podklady vezme jako podklad rozhodnutí. Těmito podklady byly svědecká výpověď S. M., fotografie v černobílém a barevném provedení a výpověď poškozeného, které byly v souladu s podklady rozhodnutí pořízenými před jeho zahájením, a to oznámením přestupku včetně příloh a spisem Policie ČR (který obsahoval černobílé fotografie).
83. Žalobce se mýlí v názoru, že byl uznán vinným i na základě doznání v dopise (žalobní námitka v bodě 16 rozsudku). Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil srozumitelně, na základě kterých důkazů dospěl ke skutkovým a právním závěrům. Soud se s těmito závěry a úvahami ztotožnil a nemá jim co vytknout.
84. Soud souhlasí s tím, že podkladem rozhodnutí nebyla výpověď svědka M. Z., protože mezi jeho výpovědi ve správním řízení a podáním vysvětlení byly zásadní rozpory, resp. jeho

svědecká výpověď se značně lišila od podaného vysvětlení (svědek si již moc nevzpomínal, vypovídal vyhýbavě, rozporně a nekonzistentně, nechtěl „zasahovat do sousedských vztahů“ - viz bod 48 rozsudku) a pokud správní orgány tyto rozpory ve správním řízení neodstraňovaly, nemohly k jeho výpovědi přihlédnout.

85. Svědkyni S. M. soud neshledal jako nedůvěryhodnou. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010–73, publikovaném pod č. 2208/2011 Sb. NSS zdůraznil, že „*význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona o Policii spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výsledku svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného), slouží pouze jako informační zdroj pro formulaci otázek kladených správním orgánem svědkovi směřujících k podrobnému objasnění skutečností obsažených v úředním záznamu. Na podkladě odpovědí na tyto otázky pak může být posouzena věrohodnost jeho výpovědi. V případě rozporů mezi výpovědí a obsahem úředního záznamu však na to může být daná osoba výslovně dotázána. V přestupkovém řízení totiž není třeba dovést zákaz použití úředních záznamů o podaném vysvětlení tak daleko jako v řízení trestním (...), a to zejména s ohledem na menší formálnost přestupkového řízení a na obecně významnější roli úředních záznamů o podání vysvětlení v iniciaci tohoto typu řízení.*“ Z uvedeného plyne, že úřední záznam lze užít pro potřeby volby strategie dokazování (nikoliv tedy jako samotného důkazu) a lze jeho srovnáním se svědeckou výpovědí svědka hodnotit i otázku věrohodnosti jeho výpovědi. To ostatně žalovaný učinil. V napadeném rozhodnutí opírá svůj závěr o věrohodnost výpovědi svědkyně mimo jiné i o to, že se její výpověď v podstatných náležitostech shoduje s úředními záznamy o podání vysvětlení.
86. Proto soud nesouhlasí s žalobcem, že výpověď svědkyně S. M. byla nejednoznačná a účelová. K učinění závěru o účelovosti či nevěrohodnosti svědkyně by zde musely být nějaké pochybnosti, indicie, důvod. Ty však soud shodně se správními orgány neshledal. Ostatně ani sám žalobce neuvádí žádný důvod, proč by měla být výpověď svědkyně účelová. Z výpovědi svědkyně (viz bod 49) se podává, že její výpověď byla srozumitelná, podrobná, konzistentní, a plně – bez jakýchkoli rozporů - odpovídala tomu, co vypověděla dle úředního záznamu ze dne 20. 8. 2016 policii před zahájením řízení telefonicky (viz bod 39 rozsudku - a to neměla dle spisu záznam k dispozici v době, kdy vypovíдалa jako svědkyně, tedy dne 14. 11. 2016). Navíc se výpověď svědkyně shoduje s ostatními usvědčujícími důkazy a podklady rozhodnutí. Žalobce pouze vytrhl z kontextu jednu její větu, aniž by přihlédl k ostatním skutečnostem. Jak správně poznamenal žalovaný v předposledním odstavci na straně 8, správní orgán je povinen přihlédnout ke všem okolnostem věci.
87. Podle § 2 odst. 4 správního řádu *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
88. Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*
89. Zdůrazněná zásada činnosti správních orgánů (aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu) je právě projevem nestranného

postupu správních orgánů a rovného přístupu k dotčeným osobám (srov. Vedral, J. *Správní řád, Komentář*. Bova Polygon, II. vydání, str. 99). Tato zásada souvisí s ostatními zásadami, zejména zásadou materiální pravdy, zásadou legitimního očekávání (formální spravedlnosti) a zásadou rovnosti (zákazem diskriminace).

90. Soud shledal jako věrohodnou i výpověď poškozeného, a to ze stejných důvodů, jak uvedl u svědkyně S. M.. Ani u poškozeného nevystaly žádné pochybnosti o věrohodnosti jeho výpovědi. Jeho výpověď ve správním řízení se shodovala s vysvětlením podaným Policií ČR v oznámení přestupku. Námitka žalobce, že poškozený dlouhou dobu o poškozeném plotu nevěděl, je lichá. Výpověď poškozeného Ing. V. potvrdily výpověď svědkyně S. M. a fotografie poškozeného plotu, vozidla žalobce a osoby žalobce, pořízené v den nehody a předané do spisu M. Z.. Obsahem spisu Policie ČR je i kopie dopisu ze dne 7. 6. 2016, který žalobce zaslal poškozenému a kterým reaguje na doložený dopis poškozeného ohledně náhrady škody způsobené nehodou. Podpis žalobce se shoduje s jeho podpisy ve správním a soudním spisu. Žalobce byl seznámen se správním spisem, nejdříve dne 3. 10. 2016 v rozsahu 42 stran při ústním jednání a dne 1. 12. 2016 si žalobce pořídil před podáním odvolání kopii celkem 72 stran spisu. Jak mohl zjistit z kopie spisu i žalobce, první fotografie byly obsahem spisu již ode dne 15. 8. 2016, kdy je žalobce doručil městskému úřadu s oznámením o podezření ze spáchání předmětného přestupku. Dne 10. 8. 2016 žalobce oznámil věc Policii ČR, jak se podává z jejího spisu.
91. Jako nevěrohodná shledal soud tvrzení žalobce v průběhu správního řízení. Žalobce Policii ČR v podaném vysvětlení dne 4. 9. 2016 uvedl, že nehoda se stala kolem 20. 11. 2015, že s majitelkou poškozené nemovitosti (betonového sloupku) S. M. mluvil, ta řekla, že jí škoda nevznikla a jiného poškození si žalobce nebyl vědom. Při ústním jednání dne 3. 10. 2016 žalobce uvedl, že „škodu na sloupku nezpůsobil“. V žalobě žalobce namítal, že nebylo prokázáno, že to byl žalobce, kdo narazil do plotu. Jinou verzi příběhu, než zjistily správní orgány, však žalobce nepředložil.
92. Vzhledem k tomu, že správní orgány prokázaly dostatečným způsobem jednání žalobce, byl by znalecký posudek ve věci nadbytečným důkazem. Jestliže jde o jednoduchou dopravní nehodu, u níž lze vyhodnotit průběh a příčinnou souvislost laickým úsudkem, případně odborným posouzením správního orgánu projednávajícího dopravní přestupky, pak správní orgán nemusí vyhovět návrhu obviněného na ustanovení znalce (§ 56 správního řádu). Je pouze třeba, aby toto své rozhodnutí náležitě odůvodnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 14/2013-23). V dané věci nebylo dle soudu znaleckého posudku třeba (a to ani v soudním řízení správním – žalobce vznesl návrh na vypracování znaleckého posudku až v žalobě, ovšem pouze ve vztahu ke správnímu řízení jako výtku správním orgánům) a napadené rozhodnutí odůvodňuje řádně zjištění skutkového stavu.
93. Ze stejného důvodu shledal soud jako nadbytečné další ohledání místa správními orgány. Provedené dokazování bylo dostatečné pro zjištění stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány měly k dispozici fotografie, které byly postačující pro zjištění skutkového stavu, navíc byly pořízeny bezprostředně po nehodě. Ohledání místa bylo provedeno Policií ČR a popsáno v jejich spise, který je součástí spisu městského úřadu. Od nehody uplynula dlouhá doba a ve správním řízení podle soudu nevystal po posouzení všech tvrzení, návrhů a námitek důvod jakékoli další ohledání provádět.

94. Soud nesouhlasí s právním názorem žalobce, že v dané věci měly správní orgány v pochybnostech rozhodnout ve prospěch žalobce (*in dubio pro reo*). V posuzovaném případě ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených a použitých důkazů usvědčujících žalobce z předmětných přestupků. Proto nemá zdejší soud za to, že by otázka viny žalobce nebyla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevystaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 109/2012-26, příp. Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, publikované pod č. 22/1968 Sb. NS, a ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, publikované pod č. 37/1971 Sb. NS. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy v posuzovaném případě nebylo na místě, neboť správní orgány jednoznačně vycházely z navzájem se podporujících důkazů, osvědčujících, že se skutek skutečně stal způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí.
95. Na posouzení přestupku žalobce nemá vliv skutečnost, že poškozený podal podnět k jeho projednání s odstupem několika měsíců. Poškozený setrval ve správním řízení i před jeho zahájením konzistentně, logicky a podrobně vysvětloval, proč podal oznámení až v srpnu 2016 (viz citace v bodě 34 a 37 tohoto rozsudku). Tato vyjádření poškozeného o průběhu jednání mezi žalobcem a poškozeným jsou za rok 2016 v souladu s písemným vyjádřením žalobce ze dne 3. 10. 2016, popsáním podrobně v bodě 43 tohoto rozsudku, podle kterého mezi nimi k jednáním před oznámením přestupku došlo. Přesné časové určení všech jednání nemá vliv na výsledek tohoto řízení, ovšem verze poškozeného je podpořena výpovědí svědkyně S. M. a podklady rozhodnutí, pořízenými před zahájením řízení.
96. Soud souhlasí s žalovaným, že mohl doplnit dokazování v odvolacím řízení. Rozhodnutí správních orgánů vydané v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek. Podle § 93 odst. 1 správního řádu jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části. V hlavě VI je upraven průběh řízení v prvním stupni a dokazování. Tím je umožněno žalovanému vést další dokazování. Podmínkou zákonnosti dalšího dokazování v odvolacím řízení je možnost žalobce se s provedeným dokazováním seznámit (užije se § 36 odst. 3 správního řádu, coby součást hlavy III). Tak se v daném případě i stalo. Na základě telefonické domluvy zaslal fotografie (použité ve správním řízení u městského úřadu) žalovanému poškozený i v barevné verzi. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k nim výzvou žalovaného ze dne 4. 4. 2017, doručenou žalobci dne 6. 4. 2017, která obsahovala barevné fotografie v příloze. Přiložením fotografií přímo k výzvě žalovaný vyšel žalobci vstříc a šlo o dobrou správu, to vše ve smyslu § 4 odst. 1 a 4 a § 6 odst. 2 správního řádu a obecných principů správního řízení. Na deseti barevných fotografiích jsou zobrazeny vozidlo žalobce po velkém nárazu pravou přední částí vozidla, poškozený kovový sloup oplocení a pletivo a je zde zobrazen i žalobce. Pět fotografií je ze zimního období (s vozidlem a žalobcem), čtyři fotografie se zaměřením na poškozenou část oplocení poškozeného z jarního či letního období, včetně viditelné koroze. Kovový sloupek oplocení poškozeného stojí v bezprostřední blízkosti betonového a cihlového sloupku sousedního domu. Na cihlovém sloupku s betonovou podezdívkou není patrné poškození. Dokazování provedené fotografiemi v odvolacím

řízení pouze upřesnilo v barevné verzi fotografie, které již byly jednou provedeny jako důkaz v řízení v prvním stupni a byly zařazeny do správního spisu jako přílohy oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Na fotografiích zaslaných žalobci byly zvýrazněny zelená barva na vozidle žalobce a vyšší počet plastových a skleněných střepů mezi vozidlem a poškozeným sloupkem.

97. Žalobce svého práva na vyjádření využil a písemně sdělil k fotografiím své stanovisko dne 11. 4. 2017, ke kterému přiložil své čtyři černobílé aktuální fotografie. Na nich je vyobrazen kovový sloupek plotu poškozeného již po opravě, a to v různých perspektivách. Tyto snímky dosvědčily jeho tvrzení, že oplocení poškozeného již bylo opraveno. Ke stavu v době spáchání přestupku a k tvrzením žalobce však neprokázaly nic.
98. Jestliže žalobce namítal, že fotografie v barevné verzi byly doloženy do spisu po dlouhé době a „mohlo s nimi proto být manipulováno“, toto své tvrzené nedokládá žádným tvrzením, důkazem ani skutečností, která by vzbuzovala nějakou pochybnost o věrohodnosti fotografií. Naopak, tyto fotografie jsou mimo barvu zcela shodné s fotografiemi přiloženými k oznámení přestupku a prokazují zjištěný skutkový stav.
99. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že protokol Policie ČR o nehodě neprokázal jeho vinu, že z něj není zřejmé, co poškodil a že byl navíc vyhotoven se značným odstupem času po nehodě. K časovému odstupu oznámení a projednávání přestupku se soud již vyjádřil výše. Protokol o nehodě, včetně fotografií v jeho příloze, byl podkladem pro další správní řízení ve smyslu výše citované judikatury (podklad pro volbu dalšího postupu řízení a s ohledem na menší formálnost přestupkového řízení proti trestnímu částečně i podkladem rozhodnutí). Podle přiložených barevných fotografií nebyly kovový sloupek a další části oplocení poškozeného dne 6. 9. 2016 ještě opraveny. Druhou podstatnou částí protokolu byl odborný popis nehody podle fotografií dodaných žalobcem a pořízených svědkem M. Z., včetně stop vozidla a jeho postavení, jak bylo doslova uvedeno v protokole.
100. Soud shledal jako neopodstatněnou žalobní námitku, že fotografie dodané svědkem M. Z. byly nepoužitelným důkazem proto, že žalovaný nepoužil jako důkaz výpověď tohoto svědka. Jeho výpověď žalovaný nepoužil jako důkaz proto, že vypovídal ve správním řízení jinak, než ve vysvětlení podaném Policii ČR.
101. Soud především zdůrazňuje, že žalobce směšuje dva různé důkazní prostředky – svědeckou výpověď a fotografie. Na důkazy vyplývající z těchto důkazních prostředků jsou kladeny rozdílné nároky. U výpovědi svědka M. Z. porovnáním jeho výpovědi a vysvětlení rozhodl žalovaný o vyloučení výpovědi z dokazování, protože se jeho výpověď od podání vysvětlení lišila v podstatných rysech; ve správním řízení již přímo k věci svědek nevypovídal.
102. Jiná otázka je posouzení fotografií. Správní orgány pouze ověřily, z jakého zdroje pocházejí. Ve správním řízení nevyvstala žádná pochybnost o pravosti fotografií ani čase jejich pořízení. Použitelnost popsaných fotografií jako důkazu umožňuje § 51 odst. 1 správního řádu (*ke provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek*). Výčet v uvedeném ustanovení je pouze demonstrativní.
103. Podle § 50 odst. 2 správního řádu *podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby*

za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.

104. Podle konstantní judikatury českých soudů nebyl k použití fotografií jako důkazu třeba souhlas žalobce nebo jiných osob. Soud zdůrazňuje, že v posuzované věci fotografie nebyly výlučným důkazem o vině žalobce. Žalobce žádnou námitku (krom nevěrohodnosti M. Z. jakožto jeho osoby, což nemá s ohledem na obsah námitek nic společného s technickým, objektivně pořízeným záznamem) k nezákonnosti pořízených fotografií nevznesl. I kdyby zde byl závěr o nezákonném pořízení fotografií, nemuselo by to nutně vést k závěru o nepoužitelnosti tohoto důkazu, a to zejména z důvodů 1. posouzení chráněného zájmu a 2. užití principu proporcionality.
105. Na základě všech výše uvedených skutečností podle soudu bylo nutno dojít ke skutkovému závěru, že k popsané nehodě došlo (což sporné nebylo), ale co již bylo sporné, že ji způsobil žalobce. K tomuto závěru dospěl shodně se správními orgány i soud souhrnným posouzením všech okolností, s důrazem zejména na svědecké výpovědi poškozeného a svědkyně, na fotografie pořízené bezprostředně po nehodě, kde jsou vyobrazeny jasně vozidlo žalobce s poškozením, stopami po nehodě, s žalobcem, s poškozeným oplocením. Dále musel vzít soud v úvahu veškeré podklady k nehodě pořízené před zahájením řízení a jejich soulad s provedenými důkazy. Z uceleného řetězce důkazů vybočovala pouze tvrzení a obhajoba žalobce, který se takto legitimně hájit mohl. Důvěryhodnost jeho tvrzení popírají rozpory v jeho výpovědích. Nadto se žalobce vůbec nevyjádřil k tomu, proč je vyobrazen na snímcích u svého vozidla a poškozeného sloupku, ke kterému vedou stopy jeho vozidla na příjezdové cestě a střepy, a to ihned po nehodě. Poškození přední pravé části vozidla je na snímcích ve stejné výšce nad zemí jako poškození kovového sloupku. Při bližším ohledání vozidla je skutečně patrná na pravé přední části světle šedého vozidla (vedle stojícího) žalobce stopa zelené barvy, shodné s barvou nátěru sloupku.
106. Žalobní námitka k účasti žalobce u výsledku policisty K. se míjí se souzenou věcí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil na straně 6 v posledním odstavci rekapitulace stěžejních bodů správního spisu, že se obešel při doplňování zjištění skutkového stavu i bez výpovědi tohoto policisty. Soud přezkoumává pouze ty podklady rozhodnutí, které byly užity při zjištění skutkového stavu a úvahách o skutkových závěrech. Nadto žalobce v žalobě nevysvětlil, proč by se v případě výsledku policisty K. mělo jednat o opomenutý důkaz.
107. Při jednání soud provedl důkaz výpisem z evidence obyvatel týkajícím se M. Z., nar. X, kterým bylo prokázáno číslo jeho občanského průkazu a to, že se jednalo o tutěž osobu, která podala vysvětlení Policii ČR a svědeckou výpověď ve správním řízení, obojí citované výše. Tím je vyvrácena námitka žalobce, že nebylo jasné, zda šlo o výsledk a vysvětlení otce či syna. Z obsahu protokolu o ústním jednání, kde proběhl výslech svědka M. Z. se podává, že se ho žalobce zúčastnil, tudíž není pravdivé tvrzení žalobce, že se ho neúčastnil (viz č. 1. 65 správního spisu městského úřadu). Z evidenční karty žalobce soud zjistil, že žalobce má řidičské oprávnění od roku 2006 a z toho dovodil, že měl znát své povinnosti řidiče, a dále že žalobce spáchal dne 8. 5. 2017 přestupek překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci, a to o 66 km/h (jel rychlostí 106 km/h) a byla mu za to Městským úřadem Bystřice pod Hostýnem uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel pro všechny skupiny ode dne 28. 12. 2017 do 20. 4. 2018 (v délce šesti

měsíců). Rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 12. 2017. Z evidenční karty a trestního příkazu Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 29. 6. 2018, č. j. 1 T 96/2018-26, který nabyt právní moci dne 7. 8. 2018, soud zjistil, že žalobce po oznámení Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 5. 1. 2018 o dosažení dvanácti bodů v bodovém hodnocení s výzvou k odevzdání řidičského průkazu (které mu bylo doručeno dne 13. 1. 2018) pozbyl řidičské oprávnění a řidičský průkaz odevzdal dne 9. 1. 2018, řídil dne 6. 6. 2018 kolem 7.20 h ve Valašském Meziříčí na ulici Kouty motorové vozidlo Toyota MR 2 W3, RZ X, a mařil tím výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, pro kterou takové oprávnění pozbyl a tím spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Za to mu Okresní soud ve Vsetíně uložil pokutu ve výši 17 500 Kč s náhradním trestem odnětí svobody 4 měsíců a dále trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 15 měsíců. Z citovaných rozhodnutí soud zjistil, že nemají vztah k přezkoumávané věci, předmětné skutky se staly po spáchání přezkoumávaného přestupku a netýkají se ani žalobních námitek žalobce v přezkoumávané věci.

108. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
109. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 6. listopadu 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně